

Et afskedsbrev fra en dødsdømt

Introduktion til kilden:

Frantz Erik Tofts afskedsbrev til sin familie.

Frantz var født den 18. maj 1926 i Hals. Han blev dømt til døden for gennem sit arbejde i Gestapo at have begået drab og udført tortur. Han blev henrettet i Undallslund ved Viborg den 8. oktober 1946. Han var ved sin død 20 år gammel.

Brev: Frantz' afskedsbrev, den 7. oktober 1946

Mine kæreste, altopofrende forældre og søskende!

Kære alle sammen! Jeg har lige fået besked om, at benådningen er afslået. Hvad jeg føler og tænker i dette øjeblik, er mig umuligt at forklare jer, men det er både lettelse, sorg, glæde og forventning.

Lettelse over, at jeg er kommet gennem de sidste måneders umenneskelige kvaler med min forstand i behold. Glæde over, at jeg har fundet vejen til min Gud. Han vil tilgive mig det, menneskene ikke vil tilgive mig. For hans domstol bliver ingen benådning afslået, og når jeg beder ham om det, vil han også tage mig til sig.

Han vil også tilgive de mennesker, der nu tager mig bort fra jer, mine kære! Jeg har tilgivet dem, og jeg håber inderligt, at I også vil gøre det! Jeg er så bedrøvet over, at jeg skal bort fra jer! Jeg holder så usigeligt af jer alle. Min elskede mor, du har altid kunne tilgive mig, og jeg ved, at du også vil gøre det nu, det er mig en trøst. Nu beder jeg dig inderligt om at være tapper. Og du, min egen, kære far! Du har altid været så god mod mor og os børn. Du har haft ufattelige sorger og bekymringer, men har altid taget det som den mand, du er. I modgang har du alene taget kampen op for at opretholde livet for os alle, men i medgang har du delt dine glæder med os! Vær rolig og trøst mor, så godt du formår.

I mine kære søskende..., jeg holder så usigeligt meget af jer alle.... Kære, kære alle sammen.

Selv nu i mine sidste timer føler jeg ikke en anelse af had eller bitterhed mod det samfund, der har berøvet mig livet og revet mig bort fra mine kære! Nej, men jeg har medlidenhed med dem, for jeg ved jo, at mennesker, der lever med had og bitterhed i sindet, aldrig er lykkelige. I må ikke tro, at jeg føler mig som nogen martyr! Nej, men jeg kan dø med hævet pande, fordi jeg aldrig nogensinde har fornægtet mine idealer! Jeg er dømt som forbryder, men jeg dør som soldat, og det er jeg stolt over. Utallige mennesker, gamle og unge, kvinder og børn, har ofret deres liv for det samme, som jeg nu skal dø for: Og tro mig, mine kære - de døde i den faste overbevisning, at de ikke ofrede deres liv forgæves. - og derfor er også jeg villig til at ofre mit liv for det, de døde for.

I forblindet had er der i dag mange mennesker, der tror, at jeg kæmpede for terror, vold og andre umenneskelige forbrydelser, men en dag vil også de mennesker få øjnene op for, at jeg kun ville det gode. Jeg vil ikke retfærdiggøre mig selv, og det må I heller ikke gøre. Jeg har syndet, men synd kan jo ikke vejes med kilo, måles i meter eller centimeter. Alle mennesker er jo syndere, og Gud ser ikke på, hvor stor synden er.

Menneskelig retfærdighed er kun en tom frase, for så længe mennesker ikke vil erkende over for sig selv og sine medmennesker, at alle er syndere, da findes ingen retfærdighed på jorden. Ja, mine kære, jeg ved godt, at det er et mangelfuldt brev, men jeg er forbavset over, at jeg kunne skrive så meget.

Når jeg er borte, må I gøre alt, hvad der står i jeres magt for at holde sammen - være gode og kærlige mod hverandre og jeres medmennesker... Hvis der er nogen, der ønsker en lille ting, der har tilhørt mig, så kan I vel nok finde et eller andet til dem. Hvad I ellers har af mine sager derhjemme, må I dele, som I bedst kan... Nu vil jeg til slut takke jer af hele mit hjerte for alt, hvad I har været for mig. Jeres kærlighed, jeres forståelse og den tapperhed, I alle har vist mig i den tid, jeg har siddet herinde. Tak, kære elskede forældre og søskende. Gud i vold.

Jeres hengivne søn og broder,
Frantz.

P.s. Hils også mine venner i Kong Hans og sig til Kristian og Albert, at mit sidste ønske vil være, at de må undgå dette her, men hvis det skal ske, så er det ikke så slemt. Jeres hengivne ven og kammerat, Frantz.

Kilde: Side 120 – 122 i kapitel 7: Henrettelsen i Den vildfarne – Historien om gestapomanden Frantz Toft, der valgte side – den forkerte – og blev henrettet af Bjarne Wagner Augustenborg, 2000.